

Σχόλια ΕΚΒΥ για νομοσχέδιο για την προστασία της βιοποικιλότητας

12/7/2010

ΓΕΝΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ

1. Θεωρούμε ιδιαίτερα θετικό το γεγονός ότι η βιοποικιλότητα αποτελεί προτεραιότητα του Υπουργείου ΠΕΚΑ, το οποίο έχει δεσμευθεί να λάβει τα αναγκαία μέτρα για τη διατήρησή της.
2. Οι παρεμβάσεις για τη βιοποικιλότητα, είτε νομοθετικές, είτε στρατηγικού ή διοικητικού χαρακτήρα, αναμένουμε να αφορούν στην άρση των αιτίων απώλειας της βιοποικιλότητας.
3. Σε ό,τι αφορά το θεσμικό πλαίσιο, η χώρα έχει νόμο για τη βιοποικιλότητα, και συγκεκριμένα τον νόμο 2204/1994 με τον οποίο έχει κυρώσει τη σύμβαση για τη βιολογική ποικιλότητα. Ο νόμος 2204/1994 καλύπτει θέματα διατήρησης της βιοποικιλότητας, αιφορικής χρήσης των συστατικών της και ισότιμου καταμερισμού των ωφελειών από τη χρήση των γενετικών πόρων.
4. Για το παρόν νομοσχέδιο, θα αναμέναμε α) η αναγκαιότητά του να προκύπτει από την ανάλυση των κενών του υφιστάμενου θεσμικού πλαισίου και να εστιάζει στη θεραπεία τους, και β) να παρεμβαίνει εστιασμένα στην άρση των εμποδίων εφαρμογής της νομοθεσίας, στοιχεία που ελλείπουν. Επαναλαμβάνουμε τη θέση μας ότι η ελλιπής εφαρμογή της υφιστάμενης νομοθεσίας λόγω ανεπαρκούς πολιτικής βούλησης, καθυστέρησης έκδοσης διοικητικών πράξεων και έλλειψης μηχανισμών και επαρκών μέσων, αποτελεί το κύριο πρόβλημα για τη διατήρηση της βιοποικιλότητας της Ελλάδας. Η υιοθέτηση και εφαρμογή της στρατηγικής για τη βιοποικιλότητα και ενός δεσμευτικού προγράμματος δράσης, τα οποία εκκρεμούν, θα αποτελούσε ένα σημαντικό βήμα σε αυτή την κατεύθυνση.
5. Ιδιαίτερος επισημαίνουμε ότι στον νόμο 2204/1994 που αποτελεί και νόμο-αναφορά τόσο στις σχέσεις μας με τους εταίρους στην Ευρωπαϊκή Ένωση,

όσο και σε διεθνές επίπεδο, περιλαμβάνεται πλήθος διατάξεων σε σχέση με τη βιοποικιλότητα, όπως μέτρα διατήρησης και αειφορικής διαχείρισης (άρθρο 6), αναγνώριση και συστηματική παρακολούθηση (άρθρο 7), διατήρηση εντός των ορίων (άρθρο 8), έρευνα και επιμόρφωση (άρθρο 12), εκπαίδευση και ενημέρωση του κοινού (άρθρο 13). Το παρόν, με λίγες εξαιρέσεις, δεν εξειδικεύει τις ανωτέρω υποχρεώσεις, όπου χρειάζεται και αποτελεί ζητούμενο.

6. Αντ' αυτού, στο παρόν νομοσχέδιο περιλαμβάνονται διατάξεις για θέματα που ήδη ρυθμίζονται από την υφιστάμενη νομοθεσία, αλλά με διαφορετικό ή και ασύμβατο τρόπο χωρίς οι υφιστάμενες διατάξεις να καταργούνται ή να τροποποιούνται, καθώς φαίνεται να αγνοούνται.
7. Στον σκοπό του νόμου 2204/1994 που κυρώνει τη διεθνή σύμβαση, προτάσσεται η διατήρηση της βιολογικής ποικιλότητας. Αντιθέτως, στο παρόν, προτάσσεται η «αειφόρος διαχείριση», και μάλιστα έναντι της «προστασίας». Το γεγονός αυτό, προξενεί ερωτηματικά, καθώς σύμφωνα με το δελτίο τύπου στις διατάξεις του νομοσχεδίου έμφαση δίδεται στην προστασία της βιοποικιλότητας.
8. Μεγάλο θέμα είναι αυτό της ορολογίας. Η Ελλάδα, όπως και όλες οι χώρες που έχουν κυρώσει τη σύμβαση για τη βιολογική ποικιλότητα, έχουν νομικά ισχύοντα ορισμό για τη «βιολογική ποικιλότητα», όπως αυτός διατυπώνεται στον σχετικό νόμο. Ο ορισμός που εισάγει ξανά το παρόν νομοσχέδιο είναι διαφορετικός. Εδώ δεν κρίνεται η επιστημονική ορθότητα του ενός ή του άλλου, αλλά το γεγονός ότι η χώρα θα πορεύεται τόσο εσωτερικά όσο και στο εξωτερικό, με δύο ορισμούς του ίδιου πράγματος σε δύο νομικά της κείμενα.
9. Στο νομοσχέδιο εισάγονται διατάξεις που είναι τόσο γενικές όσο και αυτονόητες (π.χ. άρθρο 11, παρ. 2, 2. *Η επιστημονικά τεκμηριωμένη περιβαλλοντική ενημέρωση της κοινωνίας αποτελεί ουσιώδες συστατικό της δημοκρατίας και συμβάλλει στην περιβαλλοντική ευαισθητοποίηση και δραστηριοποίηση*), χωρίς να συνοδεύονται από συγκεκριμένες δεσμεύσεις που θα βοηθήσουν στην εφαρμογή τους. Γενικότερα, το νομοσχέδιο είναι άνισο σε ό,τι αφορά τον βαθμό εξειδίκευσης. Σε άλλα σημεία, όπως τα ανωτέρω, είναι ιδιαίτερα γενικό, και σε άλλα σημεία πολύ ειδικό (π.χ. για τις ΑΠΕ).

10. Ιδιαίτερο προβληματισμό γεννά ο τρόπος με τον οποίο αντιμετωπίζεται το ιδιαίτερα ευαίσθητο και κεφαλαιώδους σημασίας θέμα των γενετικών πόρων, τη στιγμή μάλιστα που δεν απορρέει από τον δηλωμένο σκοπό του νομοσχεδίου. Θέματα πρόσβασης στους γενετικούς πόρους και χρήσης αυτών, είναι νομικά πολύπλοκα, αντικείμενο εν εξελίξει εξαντλητικών διαπραγματεύσεων, για τη συμφωνία δεσμευτικού πλαισίου σε διεθνές επίπεδο, στο οποίο η Ευρωπαϊκή Ένωση πρωτοστατεί, περιλαμβάνονται ήδη σε διεθνείς συμφωνίες που η χώρα έχει κυρώσει και σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να αντιμετωπίζονται επιφανειακά.
11. Θεωρούμε ότι υπάρχει επείγουσα ανάγκη να προβλεφθεί η διαδικασία για τον χαρακτηρισμό των Ειδικών Ζωνών Διατήρησης (ΕΖΔ). Εκφράζουμε επιφυλάξεις για τη συμβατότητα των διατάξεων του άρθρου 3, παρ. 3, ενότητα 4.1. με την Κοινοτική νομοθεσία. Ιδιαίτερα προβληματίζουν οι διατάξεις για τις ΕΖΔ που συνδέονται με υποχρεώσεις προς την ΕΕ και ενέχουν τον κίνδυνο κυρώσεων από το ΔΕΚ. Επίσης, εκφράζουμε προβληματισμό σε σχέση με τις διατάξεις για τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις στις περιοχές του δικτύου Natura 2000 (παρ. 3 άρθρου 5, και παρ. 6 άρθρου 3).
12. Ειδικά για τις περιοχές του δικτύου Natura 2000, το νομοσχέδιο εισάγει ρυθμίσεις που η υφιστάμενη νομοθεσία ήδη επιβάλλει για το σύνολο της επικράτειας και όχι μόνο για τις περιοχές του δικτύου (π.χ. οι διατάξεις για την αλιεία, τις απαγορεύσεις στις Ποσειδώνιες και τις κορραλιογενείς εκτάσεις, για την πολλαπλή συμμόρφωση) για τις οποίες το νομοσχέδιο προβλέπει εφαρμογή στις περιοχές του δικτύου μόνο. Μάλιστα, επισημαίνεται ότι πολλές από τις ρυθμίσεις του παρόντος (π.χ. για τη γεωργία, την αλιεία) υπάρχουν στο ισχύον θεσμικό πλαίσιο με πιο σαφείς, συγκεκριμένες και ειδικές διατάξεις, άμεσα εφαρμοστέες από ό,τι στο παρόν νομοσχέδιο.
13. Γίνεται επιλεκτική και αποσπασματική εφαρμογή των κατηγοριοποιήσεων της IUCN καθώς λείπουν αφενός κατηγορίες της IUCN και αφετέρου κατηγορίες προστατευόμενων περιοχών της δασικής νομοθεσίας που η χώρα έχει δηλώσει σε ευρωπαϊκό επίπεδο.
14. Οι ρυθμίσεις του νομοσχεδίου, καθώς δεν απορρέουν από συγκεκριμένη ανάλυση κενών και αναγκών, φαίνεται να είναι επιλεκτικές και μη

ολοκληρωμένες. Ως ακραίο αλλά χαρακτηριστικό παράδειγμα, αναφέρεται η ρύθμιση περί διαφημιστικών πινακίδων του άρθρου 5, παρ. 1., που δεν είναι κατανοητό ποια απειλή για τη βιοποικιλότητα αίρει, ενώ λείπει η αναγκαία εξειδίκευση πολλών από τις γενικές διατάξεις του κειμένου, ώστε αυτές να καταστούν εφαρμόσιμες. Παράλληλα θα ήταν σκόπιμη η αναφορά σε αρμόδιες υπηρεσίες και στη μεταξύ τους κατανομή αρμοδιοτήτων, π.χ. δασικές υπηρεσίες, φορείς διαχείρισης.

15. Υπάρχουν αβλεψίες που πρέπει να διορθωθούν (π.χ. η απογραφή της βιοποικιλότητας στο άρθρο 10 παρ. 3 προβλέπεται να γίνεται ανά εξαετία και στο άρθρο 12 παρ.3 ανά δεκαετία. Επίσης, στο άρθρο 8.4 για τους γενετικούς πόρους γίνεται αναφορά στη Σύμβαση της Βόννης που αφορά τα αποδημητικά πουλιά αντί του ορθού «Κατευθύνσεις της Βόννης», το ίδιο περιεχόμενο της ρύθμισης για τα σχέδια διαχείρισης της αλιείας περιγράφεται με διαφορετικό τρόπο στο άρθρο 5 παρ. 4 και στο άρθρο 6 παρ.6 κ.λπ.).
16. Ιδανικά θα είχε διατεθεί χρόνος μεγαλύτερος των 5 εργάσιμων ημερών εντός Ιουλίου για τη συμβολή των ενδιαφερόμενων φορέων, με εποικοδομητικές προτάσεις, στο παρόν νομοσχέδιο, το οποίο, κατά το ΥΠΕΚΑ αποτελεί προτεραιότητα της πολιτικής του.
17. Ενόψει των ανωτέρω, καθώς και των ειδικών σχολίων που ακολουθούν, θεωρούμε ιδιαιτέρως σκόπιμο να γίνει έλεγχος από τις αρμόδιες υπηρεσίες, συμπεριλαμβανομένων αυτών των συναρμόδιων υπουργείων, καθώς και νομοτεχνικός έλεγχος.

ΕΙΔΙΚΑ ΣΧΟΛΙΑ

Λαμβάνοντας υπόψη... Σε κανέναν νόμο από αυτούς που έχουμε πρόχειρα διατρέξει (π.χ. Ν. 1650/86, Ν. 2503.97, Ν. 2742.99, Ν 3044/2002 κ.λπ.), δεν έχει βρεθεί να υπάρχουν αυτού του είδους οι διατάξεις. Αντιθέτως, στους νόμους, είθισται να υπάρχει η ακόλουθη διατύπωση: «*Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ Εκδίδομε τον ακόλουθο νόμο που ψήφισε η Βουλή*». Αν το κείμενο έχει τεθεί σε διαβούλευση χωρίς να έχει υποστεί νομοτεχνική επεξεργασία ή να έχει ελεγχθεί από

νομική υπηρεσία, θα πρέπει τούτο να γίνει και, σε ό,τι αφορά αυτό το σημείο του κειμένου, να αφαιρεθούν οι διατάξεις αυτές.

Άρθρο 1. Σκοπός.

Παρ. 1.: Στο νομοσχέδιο εισάγονται παρόμοιες διατυπώσεις με αυτές του σκοπού του νόμου 2204/94 κύρωσης της διεθνούς σύμβασης για τη βιολογική ποικιλότητα¹. Πρόκειται για τους τρεις γνωστούς πυλώνες της διεθνούς σύμβασης για τη βιολογική ποικιλότητα (διατήρηση, αειφορική χρήση και χρήση γενετικών πόρων), βάσει των οποίων εργάζονται και συνεργάζονται οι συμβαλλόμενες χώρες στη σύμβαση αυτή. Η διατύπωση διαφορετικών εκφράσεων προκαλεί σύγχυση σε ό,τι αφορά τη νομική πραγματικότητα, αλλά και την πράξη, καθώς δύο διαφορετικά κείμενα περιέχουν διαφορετικές εκφράσεις για το ίδιο πράγμα. Καθώς οι εκφράσεις αυτές διατρέχουν όλο το κείμενο, θα πρέπει να προσεχθεί αυτό το θέμα παντού. Επίσης, το γεγονός ότι στον σκοπό του παρόντος προτάσσεται η «αειφόρος διαχείριση», αντί της «διατήρησης» και έναντι της «προστασίας», πέραν του θέματος των όρων, προξενεί ερωτηματικά, καθώς σύμφωνα με το δελτίο τύπου στις διατάξεις του νομοσχεδίου έμφαση δίδεται στην προστασία της βιοποικιλότητας.

Παρ. 2.: Πρόκειται για γενική και αυτονόητη διάταξη που δεν προσθέτει κάτι στον νόμο. Ως βούληση του κράτους, έχει θέση σε κείμενο στρατηγικής και όχι σε θεσμικό κείμενο. Σε θεσμικό κείμενο θα είχε χρησιμότητα η εξειδίκευση αυτής της θέσης.

Παρ. 3. γ) Οι σημαντικοί οικοτόποι και τα είδη είναι στοιχεία της βιοποικιλότητας, και δεν προστίθενται σε αυτή. Η διατύπωση της παραγράφου προτείνεται να αλλάξει από «και» σε «περιλαμβανομένων».

Παρ. 3. στ) Σε αντίθεση με το υπόλοιπο του κειμένου που αναφέρεται σε «προστασία της βιοποικιλότητας», το εδάφιο αναφέρεται σε «διατήρηση της βιοποικιλότητας» (κατά τη γνώμη μας ορθώς).

¹ Σκοποί της διεθνούς σύμβασης είναι «η διατήρηση της βιοποικιλότητας, η αειφορική χρήση των συστατικών της και ο δίκαιος και ισότιμος καταμερισμός των πλεονεκτημάτων που θα προκύψουν από τη χρήση των γενετικών πόρων...» (Άρθρο 1, Στόχοι).

Άρθρο 2. Ορισμοί.

Βιολογική ποικιλότητα. Διαφέρει ο ορισμός από αυτόν του υφιστάμενου νόμου κύρωσης της διεθνούς σύμβασης. Ο ορισμός θα πρέπει να είναι ένας, και να είναι αυτό της διεθνούς σύμβασης.

Ικανοποιητική κατάσταση διατήρησης ενός είδους. Να προστεθεί ορισμός για τους τύπους οικοτόπων.

Ξενικό-εισβλητικό είδος.: Η σύμβαση για τη βιολογική ποικιλότητα, και τα σώματα αυτής [η Διάσκεψη των Συμβαλλόμενων μερών, η Επιστημονική Επιτροπή (SBSTTA)] χρησιμοποιούν τον όρο «Invasive Alien Species», το οποίο οι υπηρεσίες της Ευρωπαϊκής Επιτροπής έχουν μεταφράσει ως «Χωροκατακτητικά Ξενικά Είδη». Ο όρος αυτός δεν επιλέγεται κατά τύχη, αλλά επειδή προτάσσεται η χωροκατακτητικότητα έναντι της ξενικότητας. Είχε μάλιστα γίνει μεγάλη συζήτηση, πριν πολλά χρόνια, στην επιστημονική επιτροπή της σύμβασης για το αν θα πρέπει να είναι Alien Invasive Species ή Invasive Alien Species. Επιλέχθηκε το δεύτερο, καθώς θεωρήθηκε ότι αυτό είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα. Σε ό,τι αφορά την περιγραφή του όρου, είναι σκόπιμο να υπάρχει συμβατότητα με διεθνή νομικά κείμενα και συνεπώς να ελεγχθεί σε σχέση με τους ορισμούς της σύμβασης για τη βιολογική ποικιλότητα (βλ. π.χ. COP 6 απόφαση VI/23), αλλά και των ευρωπαϊκών κειμένων ενόψει της ευρωπαϊκής στρατηγικής για τα χωροκατακτητικά ξενικά είδη, καθώς από πρόχειρο δικό μας έλεγχο διαπιστώθηκαν σημαντικές διαφορές.

Οικοτουρισμός.: Δεν είναι κατανοητή η παρουσία του όρου, καθώς απουσιάζει από το κείμενο οποιαδήποτε αναφορά σε αυτόν.

Άρθρο 3. Ως προς τις κατηγορίες προστατευόμενων περιοχών, και τη συσχέτιση που έχει γίνει με την κατηγοριοποίηση της IUCN παρατηρούμε επιλεκτική και αποσπασματική εφαρμογή των κατηγοριοποιήσεων της IUCN:

- Απουσιάζει η κατηγορία VI «Προστατευόμενη περιοχή με αειφορική χρήση φυσικών πόρων». Η κατηγορία αυτή, σύμφωνα με τις πρόσφατες σχετικές οδηγίες της IUCN² περιλαμβάνει προστατευόμενες περιοχές στις οποίες η διατήρηση της βιοποικιλότητας συνδέεται με την αειφορική χρήση των φυσικών πόρων. Οι προστατευόμενες περιοχές της κατηγορίας αυτής

^{2 2} Dudley, N. (Editor) (2008). Guidelines for Applying Protected Area Management Categories. Gland, Switzerland: IUCN. x + 86pp.

διατηρούν οικοσυστήματα και οικοτόπους, αλλά και τις πολιτισμικές αξίες και τα παραδοσιακά συστήματα διαχείρισης των φυσικών πόρων. Πρόκειται για μεγάλες περιοχές, με υψηλό βαθμό φυσικότητας στο μεγαλύτερο τμήμα τους και με ταυτόχρονη χρήση φυσικών πόρων συμβατής με την προστασία της φύσης. Πολλές από τις περιοχές του δικτύου Natura 2000 θα μπορούσαν να ενταχθούν στην κατηγορία αυτή, στις οποίες ασκούνται με αιεφορικό τρόπο π.χ. η γεωργία, η δασοπονία, η αλιεία. Ήδη, 52 ζώνες υφιστάμενων εθνικώς προστατευόμενων περιοχών έχουν αντιστοιχηθεί στην κατηγορία αυτή, με βάση τις ανωτέρω οδηγίες και τις ρυθμίσεις που προβλέπονται σε κάθε μία από τις συγκεκριμένες ζώνες και η σχετική βάση δεδομένων υποβλήθηκε από τη χώρα στην Κοινή βάση προστατευόμενων περιοχών του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Περιβάλλοντος (CDDA) τον Μάρτιο 2009 (βλ. <http://cdr.eionet.europa.eu/gr/eea/cdda1>). Θεωρούμε λοιπόν σκόπιμο να ενσωματωθεί στο νομοσχέδιο η διαχειριστική κατηγορία VI την οποία ήδη η Ελλάδα έχει προσδιορίσει για συγκεκριμένες προστατευόμενες περιοχές,

- Συμφωνούμε με την προσθήκη της κατηγορίας «Περιοχή προστασίας οικοτόπων και ειδών» (Διαχειριστική κατηγορία VI της IUCN). Η κατηγορία αυτή αφορά περιοχές οι οποίες, σύμφωνα με το νομοσχέδιο, αλλά και τις οδηγίες της IUCN, υπόκεινται σε ενεργό διαχείριση ώστε να διατηρηθούν ή να αποκατασταθούν οικότοποι και είδη. Θεωρούμε λανθασμένη την απλουστευτική θεώρηση ότι όλοι οι τύποι οικοτόπων και τα είδη Κοινοτικού ενδιαφέροντος των περιοχών του δικτύου NATURA 2000, απαιτούν ενεργό διαχείριση και γι' αυτό εξίσου λανθασμένη την υπαγωγή συλλήβδην όλων των Ειδικών Ζωνών Διατήρησης και των Ζωνών Ειδικής Προστασίας στην κατηγορία αυτή. Είδη και τύποι οικοτόπων, ιδίως δε αυτοί που είναι προτεραιότητας, σε πολλές περιοχές του δικτύου Natura 2000, το πιο πιθανό είναι να απαιτούν καθεστώς απόλυτης ή αυστηρής προστασίας, παρά ενεργό διαχείριση για τη διατήρησή τους. Ο νομοθέτης μπορεί να ανατρέξει σε υφιστάμενα εθνικά πάρκα, εντός των οποίων έχουν καθορισθεί τέτοιες ζώνες απόλυτης ή αυστηρής προστασίας για τον σκοπό αυτό. Επιπροσθέτως, το καθεστώς ενεργού διαχείρισης, προϋποθέτει ανθρώπινη παρέμβαση και ύπαρξη φορέα διαχείρισης, σύμφωνα με την IUCN, γεγονός που σημαίνει τη δέσμευση ότι για κάθε περιοχή του δικτύου θα συσταθεί σχετικός φορέας που

θα υλοποιεί ενεργό διαχείριση (active interventions). Λαμβάνοντας υπόψη τα ανωτέρω, θεωρούμε περαιτέρω αδιανόητη την ταυτόχρονη υπαγωγή μίας περιοχής (ή ενός τμήματος αυτής ή μίας ζώνης κ.λπ.), σε δύο κατηγορίες προστασίας, όπως προβλέπει η παρ. 4.1.β για τις Ειδικές Ζώνες Διατήρησης, που είναι και η πλειονότητα των περιοχών της χώρας. Κάθε κατηγορία προστατευόμενης περιοχής έχει συγκεκριμένους στόχους και προβλέψεις. Άλλους στόχους έχει για παράδειγμα η «περιοχή απόλυτης προστασίας της φύσης» (κατηγορία I της IUCN, απαγορεύεται κάθε δραστηριότητα) και άλλους στόχους έχει η «περιοχή προστασίας οικοτόπων και ειδών» (κατηγορία IV της IUCN, ενεργός διαχείριση με παρουσία ανθρώπου). Δεν μπορεί μία περιοχή να είναι και το ένα και το άλλο. Είναι σφάλμα λογικής.

- Υπάρχει κατηγορία προστατευόμενων περιοχών που δεν περιλαμβάνεται στο νομοσχέδιο. Συγκεκριμένα, στην εθνική βάση δεδομένων εθνικώς προστατευόμενων περιοχών που υποβάλλεται στον Ευρωπαϊκό Οργανισμό Περιβάλλοντος (CDDA) υπάρχει η κατηγορία προστατευόμενων περιοχών «Προστατευόμενο δάσος», η οποία προβλέπεται από τη δασική νομοθεσία, αφορά ήδη τρεις περιοχές στην Ελλάδα και έχει ήδη αντιστοιχηθεί με τη διαχειριστική κατηγορία VI της IUCN.

Σε ό,τι ειδικά αφορά την παράγραφο 4 του άρθρου 3, για τον χαρακτηρισμό των Ειδικών Ζωνών Διατήρησης, αντιλαμβανόμαστε ότι αποτελεί απόπειρα να αντιμετωπισθεί η υποχρέωση, σύμφωνα με την Οδηγία 92/43/ΕΟΚ, οι Τόποι Κοινοτικής Σημασίας (ΤΚΣ) να χαρακτηρισθούν ως Ειδικές Ζώνες Διατήρησης (ΕΖΔ) ως το 2012. Μας προβληματίζει ωστόσο η προσέγγιση που υιοθετήθηκε.

Συγκεκριμένα:

Στην πράξη χαρακτηρισμού θα πρέπει να ορίζονται για τις ΕΖΔ συγκεκριμένα μέτρα διατήρησης που ανταποκρίνονται στις οικολογικές απαιτήσεις των ειδών και των τύπων οικοτόπων, μέτρα που διασφαλίζουν την αποφυγή της υποβάθμισης των τύπων οικοτόπων και των ενδιαιτημάτων των ειδών καθώς και της σημαντικής διατάραξης των ειδών για τα οποία χαρακτηρίζεται κάθε περιοχή. Ο σκοπός των ανωτέρω μέτρων είναι η επίτευξη της ικανοποιητικής κατάστασης διατήρησης των ειδών και των

τύπων οικοτόπων για τα οποία χαρακτηρίζεται κάθε περιοχή. Ο λόγος που η διαδικασία χαρακτηρισμού των ΕΖΔ διαρκεί έξι έτη από τον ορισμό των ΤΚΣ, είναι για να καθοριστούν τα συγκεκριμένα μέτρα διατήρησης. Δεν νοείται αυτόματη μετατροπή των ΤΚΣ σε ΕΖΔ με μία παράγραφο, όπως γίνεται στο παρόν νομοσχέδιο στην παρ. 4.1.α). Ο νόμος αυτός δεν μπορεί να συνιστά χαρακτηρισμό των ΕΖΔ, αλλά ούτε και ορίζει τη διαδικασία χαρακτηρισμού κατά την έννοια των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 6 της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ. Ορίζει μόνο τη διαδικασία των στόχων διατήρησης, για τους οποίους προβλέπεται η έκδοση Υπουργικής απόφασης. Έως το 2012, ωστόσο, δεν απαιτείται να ορισθούν μόνο οι στόχοι διατήρησης, όπως αναφέρεται στην παρ. γ), που αποτελούν το πρώτο βήμα, αλλά κυρίως τα μέτρα διατήρησης για όλες τις περιοχές ταυτοχρόνως με την πράξη χαρακτηρισμού τους. Η έννοια των μέτρων διατήρησης διατυπώνεται πρώτη φορά στην παρ. δ, στο τελευταίο τμήμα, σε μία μη κατανοητή φράση, η οποία, μάλλον δεν ολοκληρώνεται «...ενώ οι στόχοι διατήρησης και τα μέτρα διατήρησης που αποσκοπούν κατ' αρχήν στην διατήρησή τους και την πρόληψη οποιασδήποτε υποβάθμισης, όχλησης ή καταστροφής τους». Επισημαίνουμε επιπροσθέτως ότι είναι σκόπιμη για λόγους αποφυγής ασαφειών και συγκρούσεων με άλλους χρήστες, στην πράξη χαρακτηρισμού των ΕΖΔ να υπάρχει περιγραφή των ορίων κάθε περιοχής. Αυτό προτείνει και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή σε σχετικό κείμενο εργασίας της για τον χαρακτηρισμό των ΕΖΔ (βλ. βιβλιοθήκη του CIRCA για το δίκτυο Natura 2000). Τα υφιστάμενα όρια επί χαρτών κλίμακας 1:100.000, που χαράχθηκαν για τον σκοπό της αναγνώρισης των υποψήφιων ΤΚΣ, είναι αμφίβολο αν είναι κατάλληλα για τον χαρακτηρισμό προστατευόμενων περιοχών. Εν κατακλείδι, θα πρέπει οπωσδήποτε η παράγραφος να υποστεί νομικό έλεγχο και να αποτελέσει αντικείμενο διαβούλευσης με τις υπηρεσίες της ΕΕ σε σχέση με τις υποχρεώσεις έναντι της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ, ώστε να διαπιστωθεί κατά πόσο η διάταξη αυτή είναι συμβατή με τις προβλέψεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης και δεν θα καταπέσει στο ΔΕΚ.

Σε ό,τι αφορά την παρ. 6 του άρθρου 3, που αφορά στη δυνατότητα εγκατάστασης μονάδων ΑΠΕ στις προστατευόμενες περιοχές, επισημαίνουμε ότι μειώνεται σημαντικά ο βαθμός προστασίας των περιοχών του δικτύου Natura 2000. Η παράγραφος αυτή ταυτίζεται με την παρ. 2 του άρθρου 8 του Νόμου 3851/2010 που αφορά σε προσθήκη στο άρθρο 19 του νόμου 1650/1986. Αντιγράφουμε από τον Νόμο 3851/2010 «Κατ' εξαίρεση, στις περιοχές (α) των παραγράφων 3, 4 και 5 του

παρόντος άρθρου.... επιτρέπεται η εγκατάσταση σταθμών από ανανεώσιμες πηγές ενέργειας». Ωστόσο, στον νόμο 3851/2010, δεν είχε ακόμη τροποποιηθεί ο νόμος 1650/1986, που επιχειρείται με το παρόν νομοσχέδιο, και οι παράγραφοι 3, 4 και 5 αφορούσαν τα εθνικά πάρκα, τα προστατευόμενα τοπία/φυσικούς σχηματισμούς και τις περιοχές οικοανάπτυξης αντιστοίχως. Στο παρόν νομοσχέδιο, η παράγραφος 4 αφορά τις περιοχές προστασίας οικοτόπων και ειδών, δηλαδή όλο το δίκτυο Natura 2000. Επισημαίνεται δε ότι οι όροι και οι προϋποθέσεις αδειοδότησης στις περιοχές του δικτύου καθορίζονται από τις παρ. 3, και 4 του άρθρου 6 της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ και ότι έχουν εκδοθεί εκτεταμένες οδηγίες από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή για την ερμηνεία τους. Από πρόχειρο διαγώνιο έλεγχο φαίνονται αυστηρότερες της παρ. 6 του άρθρου 3 του παρόντος νομοσχεδίου για την προστασία της βιοποικιλότητας. Εισηγούμαστε να διαγραφεί όλη η παράγραφος.

Άρθρο 5. Ρυθμίσεις για την προστασία και διαχείριση των περιοχών του Δικτύου Natura 2000.

Παρ. 1.α) Σύμφωνα με την Οδηγία 2003/105/ΕΚ «για τροποποίηση της οδηγίας 96/82/ΕΚ του Συμβουλίου για την αντιμετώπιση των κινδύνων μεγάλων ατυχημάτων σχετιζόμενων με επικίνδυνες ουσίες»³, φαίνεται πως ήδη όχι μόνο απαγορεύεται η εγκατάσταση, αλλά πρέπει να τηρείται απόσταση ασφαλείας από τις περιοχές του δικτύου, με βάση τη νομοθεσία τη σχετική με τη βιομηχανία. Σε κάθε περίπτωση είναι σκόπιμο το θέμα να διερευνηθεί με τις αρμόδιες υπηρεσίες του ΥΠΕΚΑ για τη βιομηχανία.

Παρ. 1.ε): Η εφαρμογή καθεστώτος πολλαπλής συμμόρφωσης ήδη προβλέπεται όχι μόνο στις περιοχές του δικτύου Natura 2000, όπως αναφέρει το νομοσχέδιο, αλλά σε όλη την Ελλάδα, συνεπώς και στις περιοχές του δικτύου. Συγκεκριμένα, ισχύει η αριθ. 324032/2004 ΚΥΑ (Β' 1921) η οποία αφορά την «Εφαρμογή του καθεστώτος της πολλαπλής συμμόρφωσης και λοιπά συμπληρωματικά μέτρα σε εκτέλεση του

³ «Τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι η πολιτική τους περί της χρήσεως γης ή/και οι άλλες σχετικές πολιτικές και διαδικασίες για την εφαρμογή των πολιτικών αυτών λαμβάνουν υπόψη την ανάγκη να διατηρηθούν, μακροπρόθεσμα, **κατάλληλες αποστάσεις μεταξύ των μονάδων που καλύπτονται από την παρούσα οδηγία** και των ζωνών κατοικίας, των κτιρίων και των ζωνών δημόσιας χρήσης, του κύριου οδικού δικτύου μεταφορών, στο μέτρο του δυνατού, των χώρων αναψυχής **και των περιοχών με ιδιαίτερα ευαίσθητο φυσικό περιβάλλον ή με ιδιαίτερο ενδιαφέρον**, και, στην περίπτωση υφιστάμενων μονάδων, την ανάγκη για πρόσθετα τεχνικά μέτρα σύμφωνα με το άρθρο 5, ώστε να μην αυξάνονται οι κίνδυνοι για το κοινό.»

Κανονισμού (ΕΚ) 1782/2003 του Συμβουλίου», η οποία μεταξύ άλλων ορίζει τις πρακτικές άσκησης της γεωργίας και κτηνοτροφίας που συντάσσονται με την ευρωπαϊκή νομοθεσία. Επιπλέον, έχει εκδοθεί η αριθ. 26202/2005 ΥΑ (Β' 538) που εξειδικεύει την προηγούμενη δίνοντας λεπτομέρειες εφαρμογής της πολλαπλής συμμόρφωσης. Σε κάθε περίπτωση είναι σκόπιμο το θέμα να διερευνηθεί με τις αρμόδιες υπηρεσίες του ΥΠΑΑΤ.

Παρ. 1 στ): Σε σχέση με τις διαφημιστικές πινακίδες, λαμβάνοντας υπόψη ότι στις περιοχές του δικτύου θα πρέπει να προβλέπονται ρυθμίσεις που επηρεάζουν τα είδη και τους τύπους οικοτόπων Κοινοτικού ενδιαφέροντος, διερωτόμαστε, κατά ποιον τρόπο οι πινακίδες αποτελούν απειλή σε αυτά, ή σε κάποια άλλα στοιχεία της βιοποικιλότητας. Υπάρχει βεβαίως το θέμα της αισθητικής του τοπίου που αφορά όλη την Ελλάδα και όχι τις περιοχές του δικτύου ειδικά, αλλά δεν αντιλαμβανόμαστε τη σύνδεση με τον παρόντα νόμο. Εάν η ρύθμιση διατηρηθεί, επισημαίνουμε ότι η έννοια της υπαίθριας διαφήμισης κατά το νόμο 2946/2001, περιλαμβάνει την υπαίθρια και δημόσια προβολή για την προώθηση εμπορικών και επαγγελματικών σκοπών ή άλλων συναφών δραστηριοτήτων. Θα πρέπει συνεπώς να διασαφηνίσει ο νομοθέτης αν οι ενημερωτικές πινακίδες προς τους επισκέπτες αποτελούν διαφημιστικές πινακίδες και αν όχι να διαγραφούν από τη φράση. Σε ό,τι αφορά τις ήπιες φυσιολατρικές δραστηριότητες, είναι σκόπιμο να αποσαφηνιστεί το τι συνιστά τέτοια δραστηριότητα και τι όχι, έτσι ώστε να έχει η διάταξη εφαρμογή στην πράξη. Διαφορετικά θα είναι ανεφάρμοστη. Εύλογα ερωτήματα είναι αν ένα ξενοδοχείο μικρής δυναμικότητας σε μία περιοχή του δικτύου είναι νόμιμο να αναρτά τη διαφημιστική του πινακίδα ή όχι. Και αν ναι, όλα τα ξενοδοχεία, ανεξαρτήτως δυναμικότητας νομίμως μπορούν να αναρτούν τις πινακίδες τους; Περιλαμβανομένων και των τουριστικών περιοχών των νησιών της χώρας για παράδειγμα; Τέλος, για να εφαρμοστεί η διάταξη αυτή στην πράξη, πέραν του αυστηρού καθορισμού του τι ακριβώς απαγορεύεται, είναι σκόπιμο να περιγραφούν και η διαδικασία και η αρμοδιότητα ανάρτησης και καθαίρεσης των πινακίδων.

Παρ.2.: Κάθε διάταξη που μειώνει την οικιστική πίεση στη βιοποικιλότητα είναι θετική. Ωστόσο είναι αναγκαίο να υπάρξει, χωρίς καθυστέρηση, σαφές πλαίσιο εφαρμογής.

Παρ. 3. Μας είναι ακατανόητος ο λόγος τροποποίησης της σχετικής παραγράφου της Η.Π. 14849/853/Ε103, ΦΕΚ Β' 645 11.4.2008 (και όχι όπως λανθασμένα γράφεται

της ΚΥΑ 33318/3028/1998 καθώς είχε ήδη τροποποιηθεί από την προηγούμενη). Η Απόφαση 14849/853/Ε103, ορθώς μετέφερε το πνεύμα και το γράμμα της Οδηγίας 92/43/ΕΟΚ, σχετικά με τις αδειοδοτήσεις έργων στις περιοχές του δικτύου Natura 2000, ενώ η παρούσα διατύπωση φαίνεται να αποκλίνει από αυτή, σε βάρος της προστασίας των περιοχών του δικτύου Natura 2000.

Παρ 4. Η εκπόνηση σχεδίων αλιείας προβλέπεται ήδη όχι μόνο για τις περιοχές του δικτύου Natura 2000 αλλά για όλη την Ελλάδα, από τον Κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1967/2006 για τη βιώσιμη εκμετάλλευση των αλιευτικών πόρων στη Μεσόγειο, ο οποίος στο ΚΕΦΑΛΑΙΟ VII με τίτλο «ΣΧΕΔΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ» προβλέπει τα σχετικά με αυτά καθώς και το ότι τα κράτη μέλη διασφαλίζουν επαρκή επιστημονική παρακολούθηση των σχεδίων διαχείρισης. Επίσης, ένα τελευταίο τεχνικό σχόλιο, αφορά τη διαφορετική διατύπωση του ίδιου θέματος στο άρθρο 6, παράγραφος 6 του νομοσχεδίου.

*Παρ. 5. Η απαγόρευση της αλιείας σε λιβάδια Ποσειδώνιας και κοραλλιογενή ενδιαιτήματα γενικά (όχι μόνο επίπεδου τύπου) ισχύει ήδη στις περιοχές του δικτύου Natura 2000 καθώς και στις περιοχές προστασίας από τη Σύμβαση της Βαρκελώνης, καθώς ισχύει ο Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1967/2006 για τη βιώσιμη εκμετάλλευση των αλιευτικών πόρων στη Μεσόγειο, ο οποίος στο Άρθρο 4 με τίτλο Προστατευόμενα ενδιαιτήματα προβλέπει «1. Απαγορεύεται η αλιεία με δίχτυα τράτας, δράγες, γρι-γρι, γρίπους συρόμενους από σκάφος, πεζότρατες ή παρόμοια δίχτυα πάνω από βυθούς με θαλάσσια βλάστηση από, ιδίως, *Posidonia oceanica* ή άλλα θαλάσσια φανερόγαμα. Κατά παρέκκλιση του πρώτου εδαφίου, η χρήση γρι-γρι, γρίπων συρόμενων από σκάφος ή παρόμοιων διχτυών των οποίων το κατακόρυφο ύψος και η γενική συμπεριφορά στην αλιευτική διαδικασία έχουν ως αποτέλεσμα το σχοινί (στίγκος), τα βαρίδια ή τα σχοινιά ανάσυρσης να μην αγγίζουν τον βυθό με θαλάσσια βλάστηση, είναι δυνατό να επιτραπεί στο πλαίσιο των σχεδίων διαχείρισης που προβλέπονται στο άρθρο 18 ή στο άρθρο 19 του παρόντος κανονισμού. 2. Απαγορεύεται η αλιεία με δίχτυα τράτας, δράγες, πεζότρατες ή παρόμοια δίχτυα πάνω από κοραλλιογενή ενδιαιτήματα και ασβεστοφυκικούς βυθούς. 4. Η απαγόρευση της παραγράφου 1 εδάφιο 1 και της παραγράφου 2 εφαρμόζεται, από την ημερομηνία έναρξης ισχύος του παρόντος κανονισμού, σε όλους τους τόπους Natura 2000, σε όλες τις ειδικές προστατευόμενες περιοχές και σε όλες τις ειδικά προστατευόμενες περιοχές μεσογειακού ενδιαφέροντος (SPAMI) που έχουν οριστεί για τη διατήρηση των ενδιαιτημάτων αυτών δυνάμει της οδηγίας 92/43/ΕΟΚ ή της απόφασης 1999/800/ΕΚ.»*

Επίσης, σύμφωνα με την Απόφαση 167378/07, ΦΕΚ 241/Δ/2007, απαγορεύεται η αλιεία με συρόμενα εργαλεία σε περιοχές που εντοπίζονται λιβάδια με Ποσειδωνίες. Η απόφαση συνοδεύεται από σχετικούς χάρτες.

Συμπερασματικά σε ό,τι αφορά τις ρυθμίσεις του άρθρου 5, επισημαίνουμε ότι τα περισσότερα θέματα διατήρησης της βιοποικιλότητας έχουν να κάνουν με την εφαρμογή υφιστάμενων ρυθμίσεων. Προβλήματα συνήθως δεν προκύπτουν από την έλλειψη νομοθεσίας, αλλά από τη μη ορθή εφαρμογή της.

Άρθρο 6. Ειδικές ρυθμίσεις για την προστασία του φυσικού χώρου.

Παρ. 4. Θεωρούμε θετική την πρόβλεψη για προστασία των μικρών παράκτιων υγροτόπων. Θεωρούμε αναγκαίο να αναληφθούν δεσμεύσεις για το σύνολο του υγροτοπικού πλούτου της χώρας..

Παρ. 6. Βλέπε ανωτέρω, παράγραφο 4.

Άρθρο 8. Προστασία ενδημικής βιοποικιλότητας.

Γενικά.

Στην υφιστάμενη ελληνική νομοθεσία, υπάρχουν ρυθμίσεις σχετικά με το θέμα που πραγματεύονται οι παράγραφοι 1, 2 και 3. Ενδεικτικά αναφέρονται το ΠΔ 67/81, το άρθρο 15 της ΚΥΑ 33318/3028/1998 που ενσωματώνει την Οδηγία 92/43/ΕΟΚ, καθώς πολλά είδη Κοινοτικού ενδιαφέροντος είναι και ενδημικά (κυρίως φυτά), ο νόμος για τη CITES, που περιέχουν λεπτομερείς διατάξεις επί του θέματος. Όταν υπάρχουν ήδη πολύ συγκεκριμένες διατάξεις από το υφιστάμενο εθνικό πλαίσιο για το θέμα, θα πρέπει στο παρόν νομοσχέδιο να διασαφηνισθεί τι διατηρείται από τις άλλες διατάξεις, τι τροποποιείται και τι τελικά ισχύει, ώστε οι τρεις παράγραφοι να έχουν εφαρμογή στην πράξη.

Παρ. 4. Το θέμα των γενετικών πόρων είναι ιδιαίτερος ευαίσθητο και κεφαλαιώδους σημασίας τόσο για τη χώρα, όσο και σε ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο για να εξαντλείται σε μία παράγραφο, η οποία, με τρόπο που δείχνει ελλιπή επίγνωση των κινδύνων που ενέχονται, περιέχει γενικές διατάξεις, αγνοεί την υφιστάμενη νομοθεσία (ακόμη και αυτόν τον νόμο της βιοποικιλότητας που περιέχει

περισσότερες διατάξεις για το θέμα), κάνει λανθασμένες αναφορές σε παλαιά κείμενα της Σύμβασης της Βιοποικιλότητας τα οποία έχουν πλέον ξεπεραστεί όπως είναι οι «Κατευθύνσεις της Βόννης» (Bonn guidelines) και ουχί οι κατευθύνσεις της Σύμβασης της Βόννης (αφορά τα αποδημητικά είδη) που λανθασμένα αναφέρεται. Το θέμα της πρόσβασης στους γενετικούς πόρους και του καταμερισμού των πλεονεκτημάτων από τη χρήση τους είναι ιδιαίτερα σημαντικό και μεγάλο. Εδώ και δύο περίπου έτη γίνεται μία γιγάντια προσπάθεια ώστε η παγκόσμια κοινότητα, στην COP της Nagoya τον Οκτώβριο να καταλήξει σε συγκεκριμένο, διεθνές και δεσμευτικό πλαίσιο, με βάση τις δεσμεύσεις που έχουν προκύψει από τη διάσκεψη κορυφής από το Γιοχάνεσμπουργκ. Η Ευρωπαϊκή Ένωση πρωτοστατεί για το θέμα, το οποίο είναι ιδιαίτερα πολύπλοκο νομικά, ευαίσθητο πολιτικά και γεωγραφικά και έχει πολώσει τα συμβαλλόμενα μέρη της σύμβασης. Επιπροσθέτως, υφιστάμενοι Οργανισμοί όπως FAO, ο Οργανισμός για τα Πνευματικά Δικαιώματα εμπλέκονται ήδη με το θέμα. Σε ό,τι αφορά τους γενετικούς πόρους, το υφιστάμενο εθνικό νομικό πλαίσιο αποτελούν κυρίως: το ΠΔ 80 ΦΕΚ 40/Α/1990 περί προστασίας του φυτικού γενετικού υλικού της χώρας, το ΠΔ 434 ΦΕΚ 248/Α/1995, με το οποίο θεσπίζονται τα μέτρα για τη διατήρηση και προστασία των εγχώριων φυλών των αγροτικών ζώων, κύρωση της διεθνούς Συνθήκης σχετικά με τους φυτογενετικούς πόρους για τη διατροφή και τη γεωργία (Ν. 3165/2003) και η κύρωση της Συμφωνίας για τα Δικαιώματα Πνευματικής Ιδιοκτησίας στον Τομέα του Εμπορίου με τον Ν. 2290/1995.

Τέλος, επισημαίνουμε ότι το θέμα των γενετικών πόρων απουσιάζει από τους σκοπούς του παρόντος νομοσχεδίου.

Εν κατακλείδι, και επειδή «*το σύνολο των γενετικών πόρων της Ελλάδας λογίζεται ως εθνικό κεφάλαιο*» όπως αναφέρει το νομοσχέδιο, θα πρέπει να διαγραφεί η παρούσα παράγραφος.

Άρθρο 9. Ειδικές ρυθμίσεις για τα ξενικά – εισβλητικά είδη.

Παρ. 4. Το πραγματικό θέμα που υπάρχει είναι η κύρωση και αποτελεσματική εφαρμογή της Διεθνούς Σύμβασης για τον έλεγχο και τη διαχείριση των υδάτων και των ιζημάτων των δεξαμενών έρματος των πλοίων (2004), η οποία, σύμφωνα με τα

στοιχεία της ιστοσελίδας του IMO (επίσκεψη 9/7/2010) δεν έχει κυρωθεί από τη χώρα μας ακόμη. Δεδομένου ότι οι συμβάσεις κυρώνονται από τη βουλή με νόμο δεν έχει νόημα η προβλεπόμενη ΚΥΑ, ούτε και η εισαγωγή σχετικής διάταξης. Και πάλι, η παράγραφος αυτή πρέπει να ελεγχθεί από νομικό.

Άρθρο 10.

Παρ. 1. Καλύπτεται πλήρως από τις διατάξεις του νόμου 2204/1994 (άρθρο 12) με τον οποίο κυρώθηκε η διεθνής σύμβαση για τη βιοποικιλότητα. Ωστόσο, ιδιαίτερα χρήσιμη θα ήταν η εξειδίκευση των ρυθμίσεων με τις οποίες προωθείται η έρευνα. Τα θέματα που μνημονεύονται στις επόμενες παραγράφους περιορίζονται σε θέματα αρμοδιότητας του ΥΠΕΚΑ, είναι σκόπιμο όμως να επισημάνουμε ότι το αντικείμενο έρευνας για τη βιοποικιλότητα είναι ευρύτερο και αποτελεί αρμοδιότητα και άλλων φορέων όπως η γενική γραμματεία έρευνας και τεχνολογίας, τα ερευνητικά ινστιτούτα του ΥΠΑΑΤ κ.λπ..

Παρ. 2, 4. Όπως σημειώσαμε ανωτέρω για τους γενετικούς πόρους, το θέμα είναι αρκετά πολύπλοκο νομικά και πρέπει να διερευνηθεί ιδιαίτερα επισταμένα προτού εισαχθεί κάποια νομοθετική ρύθμιση, καθώς υπάρχουν ζητήματα πνευματικής ιδιοκτησίας, θέματα έρευνας για εμπορικούς σκοπούς από εταιρείες τόσο στην ξηρά όσο και στη θάλασσα (blue biotechnology) κ.λπ. Προτείνουμε οι γενετικοί πόροι όχι μόνο να διαγραφούν αλλά να υπάρχει και σχετική μεία ότι εξαιρούνται, διότι παράγονται ιδιαίτερα προβλήματα, ιδίως σε συνδυασμό με την παράγραφο 4, κατά την οποία η Γενική Διεύθυνση Περιβάλλοντος αποκλειστικά θα πρέπει να αδειοδοτεί. Επιπλέον, δεν είναι κατανοητή η έννοια των βιοχημικών πόρων. Θα πρέπει να δοθεί ορισμός.

Σε ό,τι αφορά την αδειοδότηση κάθε έρευνας για τη βιολογική ποικιλότητα από το κράτος, και μάλιστα από τη Γενική Διεύθυνση Περιβάλλοντος, εικάζουμε (με μεγάλο βαθμό βεβαιότητας) ότι η διάταξη αυτή θα μπλοκάρει ουσιαστικά την έρευνα, καθώς θα υπάρχει ιδιαίτερα μεγάλη καθυστέρηση στην έκδοση αδειών. Φανταστείτε όλα τα ακαδημαϊκά και ερευνητικά ιδρύματα να υποβάλλουν αίτημα στην ανωτέρω γενική διεύθυνση για οποιαδήποτε έρευνα των εκατοντάδων ερευνητών τους, των προπτυχιακών και μεταπτυχιακών φοιτητών τους σε οποιοδήποτε θέμα σχετικά με τη

βιολογική ποικιλότητα. Εκτιμούμε ότι το μόνο που θα πετύχει η διάταξη αυτή θα είναι η καθυστέρηση και η αποθάρρυνση της έρευνας.

Παρ. 3. β) Εδώ προβλέπεται η ανά εξαετία απογραφή της βιοποικιλότητας, ενώ στο άρθρο 12, παρ. 3 προβλέπεται η ανά δεκαετία απογραφή. Να υπάρχει συμβατότητα.

Άρθρο 11.

Παρ. 5. Η διάταξη που αφορά τη διάθεση των επιστημονικών δεδομένων (συνεπώς και πρωτογενών δεδομένων και όχι μόνο αποτελεσμάτων) από τους φορείς έρευνας για τη βιοποικιλότητα, ακόμη και αυτοχρηματοδοτούμενης, θα πρέπει να ελεγχθεί ως προς την εφαρμογή της από φορείς που εκπονούν έρευνα που έχει εμπορική χροιά όπως π.χ. η βελτίωση ποικιλιών κ.λπ., ή δεν διεξάγεται με δημόσια χρηματοδότηση. Εκτιμούμε ευρύτερα ότι πρέπει να υπάρχει πρόβλεψη για ευαίσθητα δεδομένα που δεν αφορούν μόνο τις φωλιές ειδών.

Άρθρο 13.

Παρ.1. Τα θέματα της περιβαλλοντικής ζημίας καλύπτονται ενδελεχώς από σχετική Οδηγία ειδικά για το θέμα (Οδηγία 2004/35/ΕΚ).

Παρ. 3. Η ενσωμάτωση σε τομεακές πολιτικές δεν γίνεται αυτόματα. Η διάταξη ταιριάζει σε κείμενο στρατηγικού χαρακτήρα, διότι δείχνει μία προτεραιότητα και όχι σε νομοθετική ρύθμιση. Εδώ θα ήταν ιδιαίτερα χρήσιμο να εξειδικεύονταν οι διαδικασίες, οι τρόποι, τα πώς και τα ποιος σε σχέση με την ενσωμάτωση στις τομεακές πολιτικές και να μη μένει η ρύθμιση (που αναφέρεται εξάλλου ρητά ως υποχρέωση και στον νόμο κύρωσης της σύμβασης) στην αυτονόητη γενική διατύπωση.

Παρ. 4. Είναι σκόπιμη η παράθεση των ρυθμίσεων που τροποποιούνται και του τρόπου που γίνεται, διαφορετικά δεν αντιλαμβανόμαστε με ποιον θεσμικά τρόπο θα γίνει, αν όχι με το παρόν νομοσχέδιο. Και πάλι θα πρέπει να ελεγχθεί από νομικούς, όπως εξάλλου και όλο το κείμενο.

Παρ. 5. Δεν είναι κατανοητή η παράγραφος που ορίζει ότι ο συντονισμός των υπουργείων γίνεται από την Κυβέρνηση.

Άρθρο 14.

Παρ. 1.α). Αφορά ρύθμιση που ορίζει ότι ο Υπουργός ΠΕΚΑ, μπορεί να παρεμβαίνει για την προστασία της βιοποικιλότητας και να λαμβάνει μέτρα που αποτελούν αρμοδιότητα άλλων υπουργείων, όπως π.χ. αγροτικής ανάπτυξης, μεταφορών χωρίς να απαιτείται δική τους γνώμη, αποδοχή κ.λπ. Ενδεχομένως, η διάταξη πάσχει νομικά.